

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Edellyttääkö yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä annetun direktiivin 2006/112/EY⁽¹⁾ 90 artiklan 1 kohdassa säädetty, että rahoitusleasingosituksen irtisanomisen yhteydessä veron perustetta alennetaan ja arvonlisäveroa palautetaan, kun arvonlisävero on määrätty suoritettavaksi sellaisella lainvoimaisella verotarkastuspäätöksellä, jossa veron perusteena käytettiin kuukausittaisten leasingmaksujen yhteismäärää koko sopimuksen voimassaoloajalta?
- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi: kun leasingositus on irtisanottu leasingmaksujen osittaisen laiminlyönnin perusteella, mihin direktiivin 90 artiklan 1 kohdassa mainituista tilanteista leasinginantaja voi vedota jäsenvaltiota vastaan, jotta arvonlisäveron perustetta alennetaan niiden leasingmaksujen määrällä, jotka velallinen on ollut velvollinen maksamaan mutta joita ei ole maksettu maksujen keskeyttämisen ja sopimuksen irtisanomisajankohdan väliseltä ajalta, kun irtisanomisella ei ole taannehtivaa vaikutusta ja tämä on vahvistettu sopimuksessa olevalla sopimuslausekkeella?
- 3) Onko arvonlisäverodirektiivin 90 artiklan 2 kohtaa tulkittava siten, että nyt käsiteltävänä olevan kaltaiseen tilanteeseen sovelletaan poikkeusta arvonlisäverodirektiivin 90 artiklan 1 kohdassa säädetystä?
- 4) Onko arvonlisäverodirektiivin 90 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että kyseisessä säännöksessä käytetyn peruuttamisen käsitteen alaan kuuluu sellainen rahoitusleasingosittamiseen liittyvä tilanne, jossa leasinginantaja ei voi enää vaatia leasinginottajaa maksamaan leasingmaksuja, koska se on irtisanonut leasingosituksen leasinginottajan sopimusvelvoitteiden laiminlyönnin perusteella, kun sopimuksen mukaan leasinginantajalla on kuitenkin oikeus saada vahingonkorvaus, joka vastaa suuruudeltaan niiden maksamatta olevien leasingmaksujen yhteismäärää, jotka erääntyvät leasingvuokra-ajan loppuun mennessä?

⁽¹⁾ Yhteisestä arvonlisäverojärjestelmästä 28.11.2006 annettu neuvoston direktiivi (EY) 2006/112/EY (EUVL 2006, L 347, s. 1).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Conseil d'État (Ranska) on esittänyt 12.4.2018 – Syndicat des cadres de la sécurité intérieure v. Premier ministre, Ministre d'État, Ministre de l'Intérieur ja Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Asia C-254/18)

(2018/C 211/21)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Conseil d'État

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Syndicat des cadres de la sécurité intérieure

Vastaajat: Premier ministre, Ministre d'État, Ministre de l'Intérieur ja Ministre de l'Action et des Comptes publics

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko tietyistä työajan järjestämisestä koskevista seikoista 4.11.2003 annetun direktiivin 2003/88/EY⁽¹⁾ 6 ja 16 artiklan säännöksiä tulkittava siten, että niissä edellytetään vertailujaksoa, joka määritellään liukuvasti, vai jätetäänkö niissä jäsenvaltioille vapaus valita joko liukuva tai kiinteä vertailujakso?

- 2) Mikäli näitä säännöksiä tulkitaan siten, että niissä säädetään liukuvasta vertailujaksosta, voiko 17 artiklassa myönnetty mahdollisuus poiketa 16 artiklan b alakohdasta koskea paitsi vertailujakson kestoa, myös sen liukuvuutta?

⁽¹⁾ Tietyistä työajan järjestämistä koskevista seikoista 4.11.2003 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2003/88/EY (EUVL 2003, L 299, s. 9).

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Conseil d'État (Ranska) on esittänyt 19.4.2018 – UPM France v. Premier ministre ja Ministre de l'Action et des Comptes publics

(Asia C-270/18)

(2018/C 211/22)

Oikeudenkäyntikieli: ranska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Conseil d'État

Pääasian asianosaiset

Valittaja: UPM France

Vastapuolet: Premier ministre ja Ministre de l'Action et des Comptes publics

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko direktiivin ⁽¹⁾ 21 artiklan 5 kohdan kolmannen alakohdan säännöksiä tulkittava siten, että niissä jäsenvaltioille annettu mahdollisuus myöntää pienille sähköntuottajille verovapaus, jos jäsenvaltiot verottavat kyseisen sähkön tuottamiseen käytettyjä energiatuotteita, voi johtaa edellä tämän päätöksen 7 kohdassa kuvaillun kaltaiseen tilanteeseen 1.1.2011 edeltäneenä ajanjaksona, jolloin Ranska ei direktiivissä myönnetyn oikeuden nojalla ollut vielä ottanut käyttöön sähkön loppukulutusta koskevaa sisäistä veroa eikä näin ollen myöskään vapauttanut pieniä tuottajia kyseisestä verosta?
- 2) Jos ensimmäiseen kysymykseen vastataan myöntävästi, miten direktiivin 14 artiklan 1 kohdan a alakohdan ja 21 artiklan 5 kohdan kolmannen alakohdan säännökset on yhdistettävä sellaisten pienten tuottajien osalta, jotka käyttävät tuottamansa sähkön omaan toimintaansa? Edellytetäänkö niissä erityisesti vähimmäisverotusta, joka johtuu joko tuotetun sähkön verotuksesta, johon liittyy käytetyn maakaasun vapauttaminen verosta, tai sähkön tuotannosta kannettavasta verosta vapauttamisesta, jolloin valtion on siis verotettava käytettyä maakaasua?

⁽¹⁾ Energiatuotteiden ja sähkön verotusta koskevan yhteisön kehyksen uudistamisesta 27.10.2003 annettu neuvoston direktiivi 2003/96/EY (EUVL 2003, L 283, s. 51).